

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TRACY, P.J.

Momeala vie / P.J. Tracy; trad. Laura Berteanu – București:
Editura RAO, 2011

ISBN 978-606-8255-61-3

I. Berteanu, Laura (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

P.J. TRACY
Live Bait

© Patricia Lambrecht and Traci Lambrecht, 2004
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
LAURA BERTEANU

© RAO International Publishing Company, 2007
pentru versiunea în limba română

mai 2011

ISBN 978-606-8255-61-3

1

Soarele abia răsărise și încă mai ploua când Lily găsi cadavrul soțului ei. Zăcea întins pe spate pe aleea îngustă din fața serei, cu ochii holbați și gura căscată, plină de apă de ploaie.

Chiar și mort, arăta destul de bine în această poziție, în care gravitația îi trăgea spre spate surplusul de piele zbârcită de pe față, netezind optzeci și patru de ani de durere, zâmbete și griji.

Lily rămase o clipă aplecată asupra lui, privind îngrozită stropii de ploaie care-i aterizau pleoscăind în ochi.

Urăsc picăturile de ochi.

Morey, stai potolit. Nu mai clipi.

Nu mai clipi, zice, în timp ce-mi toarnă chimicale în ochi.

Taci. Nu-s chimicale. Lacrimi naturale, vezi? Scrie aici, pe sticlă.

Cum vrei să citească un om orb?

Îți intră un fir de praf în ochi și gata, ai orbit! Ce mai bărbat!

Și nu sunt lacrimi naturale. Cum fac? Merg pe la înmormântări și țin sticluța sub nasul oamenilor care plâng? Nu! Amestecă niște chimicale și le zic lacrimi naturale. E reclamă falsă, îți spun eu! Sunt lacrimi nenaturale. O sticluță de minciuni.

Mai taci, moșule.

Ascultă la mine, Lily, nimeni n-ar trebui să pretindă că e ceea ce nu e. Totul ar trebui să aibă o etichetă mare pe care să scrie ce e, ca să nu existe confuzii. Ca îngrășământul ăla pe care l-am folosit în răzorul de plante și care ne-a omorât toate gărgărițele, cum îi zicea?

Plante Verzi.

Da. Ar fi trebuit să-i zică Plante Verzi Gărgărițe Moarte. Lasă fișuica aia de pe spate pe care nu poți s-o citești. Adevărul scris pe etichete mari, asta ne trebuie. Uite o regulă bună. Una bună și pentru Dumnezeu.

Morey!

Ce pot să spun? A făcut o greșeală mare aici. Ar fi fost chiar așa de greu pentru el să facă lucrurile să arate așa cum sunt? La urma urmei, doar e Dumnezeu, nu? E ceva ce stă în puterile Lui. Gândește-te. Vezi în ușa un tip cu un chip plăcut, care-ți zâmbește larg, îi deschizi și ăla-ți omoară toată familia. Aici e greșeala lui Dumnezeu. Ar trebui să arate a rău. Atunci, nu i-ai mai deschide.

Tu, mai mult ca oricine, ar trebui să știi că nu-i atât de simplu.

Ba e chiar atât de simplu.

Lily trase aer în piept, apoi se ridică pe călcâie – o poziție destul de tinerească pentru o femeie în vârstă, dar avea încă genunchi buni, erau încă puternici și flexibili. Nu reuși să închidă de tot ochii lui Morey, și așa, cu ei oarecum mijiiți, arăta sinistru. Era primul lucru care o speria pe Lily, după mult timp. Nu se uită la ei în timp ce-i dădea la o parte părul argintiu-închis pe care ploaia i-l lipise de țeastă.

Un deget îi alunecă într-o gaură dintr-o parte a capului și femeia încremeni.

– Oh, nu! șopti ea, ridicându-se repede, ștergându-și degetele pe salopetă. Ți-am zis eu, Morey, își dojeni ea pentru ultima oară soțul. Ți-am zis eu.

2

Aprilie în Minnesota e întotdeauna o lună imprevizibilă, dar, cam o dată la zece ani, este de-a dreptul sadică, cu fluctuații sălbatice între promisiuni seducătoare de primăvară și ultimele zvâcniri furioase și agonizante ale unei ierni încă-pățânate, care nu se lasă dusă în liniște.

Fusesse un astfel de an. Cu o săptămână în urmă, o furtună de zăpadă teribilă năvălise peste ceea ce fusese cea mai caldă zi de aprilie înregistrată vreodată, băgând în sperieți copacii înmuguriți și iscând discuții în întregul stat despre o posibilă migrație în masă spre Florida.

Dar primăvara câștigase în cele din urmă, iar în clipa de față se dădea peste cap să-și împace adoratorii, descurgându-se, de altfel, de minune. Mercurul în termometre se apropia de douăzeci și patru de grade, vegetația speriată de zăpadă își regroupase forțele într-o explozie opulentă de verde crud și, mai presus de orice, cel mai mare număr de larve de țânțari văzute vreodată colcăia în lacuri și mlaștini. Locuitorii Minnesotei, amețiți și înșetați de soare, ieșiseră afară în masă, îmbătați de iluzia temporară că statul lor ar fi fost totuși locuibil.

Detectivul Magozzi stătea pe verandă, întins pe un șezlong vechi, cu ziarul de duminică într-o mână și cu o cană de cafea în cealaltă. Nu uitase încă furtuna de zăpadă de săptămâna trecută și era o persoană suficient de pragmatică încât să-și dea seama că nu era exclus să mai apară o alta, dar nu avea rost să lase cinismul să strice o zi absolut superbă. În plus, rar i se ivea ocazia să lenevească după pofta inimii –

vacanțele detectivilor de la Omucideri depindeau întotdeauna de vacanțele criminalilor, iar criminalii păreau să fie cei mai zeloși cetățeni ai Americii. Dintr-un motiv inexplicabil însă, statul Minneapolis se bucura în ultimul timp de cea mai lungă perioadă fără omoruri din ultimii ani. În exprimarea deosebit de elocventă a partenerului său, Gino Rolseth: criminalitatea murise. De câteva luni, nu avuseseră decât piste moarte și dacă s-ar fi întâmplat să le rezolve și pe astea s-ar fi întors în stradă, punându-i pe fugă pe travestiți și regretând ziua când se făcuseră polițiști, în loc de dentiști.

Magozzi sorbi din cafea și îi privi pe masochiștii din jur care se supuneau unui întreg arsenal de torturi personale, gâfâind, și pufâind, și asudând într-o cursă îndrăcită contra unui ceas climatic care avea să-i închidă din nou în case peste numai câteva luni. Făceau jogging, se dădeau cu rolele, alergau plimbându-și câinii și sărbătoreau fiecare urcare cu un grad a temperaturii în termometre lepădând de pe ei încă un rând de haine.

Era unul dintre lucrurile pe care Magozzi le iubea cel mai mult la locuitorii din Minnesota. Grași, slabi, cu mușchii lucrați sau lăsați, nu existau complexe în statul ăsta atunci când venea vremea caldă și, până când ajungeau să aibă o zi frumoasă ca aceasta, cei mai mulți dintre ei erau deja pe jumătate despuiați. Desigur, așa ceva nu era întotdeauna un lucru bun, cu siguranță nu când venea vorba despre Jim, vecinul lui foarte păros. Nu puteai ști niciodată cu certitudine dacă Jim purta sau nu cămașă. Era chiar acum în curte, poate la bustul gol, poate că nu, muncindu-se de zor să pregătească straturile de flori ce aveau să-l pună în pole position la turneul *Grădini Frumoase din Orașele Gemene*¹ care avea loc luna următoare. Dar dacă Jim intenționa să-l facă de răs pe Magozzi în joaca de-a bunul gospodar, nu avea să-i țină.

¹ Saint Paul, capitala statului Minnesota, și Minneapolis, datorită apropierii lor, sunt cunoscute drept Orașele Gemene. (n.tr.)

Privi în jur, examinându-și propria îngrăditură cu ifose de grădină – vreo două băltoace de noroi rămase după ploaia de noaptea trecută, niște fire curajoase de păpădie și câțiva brăduți argintii, în diverse stadii de degradare. Din când în când, îi revenea trecător în minte imaginea grădinii înainte de divorț. Flori pretutindeni, gazon de Kentucky de un verde atât de crud că-ți atrăgea inevitabil atenția și Heather în fiecare zi afară, cu unelte ascuțite și o expresie hotărâtă cu care băga plantele în sperieți, făcându-le să i se supună. Se pricepea să supună lumea din jur, băgând-o în sperieți – cu siguranță avusese efect asupra lui, iar el fusese înarmat.

Era la a doua cană de cafea și ajunsese aproape la secțiunea cu știrile sportive, când un Volvo break se opri pe alea din fața casei lui. Gino Rolseth sări din mașină, trăgând după el o imensă ladă frigorifică și un sac de cărbuni Kingsford. Burdihanul lui testa limitele generoase ale unei cămăși Tommy Bahama și picioarele vânjoase i se iveau dintr-o pereche de bermude cu un model floral oribil.

– Hei, Leo!

Urcă greoi pe verandă și trânti jos lada frigorifică.

– Vin încărcat cu daruri din carne și lapte fermentat.

Magozzi ridică o sprânceană neagră.

– La ora opt dimineața? Spune-mi că asta înseamnă că Angela te-a dat în sfârșit afară ca să pot s-o sun și s-o cer eu de nevastă.

– N-ai tu norocul ăsta! Sunt într-o misiune de caritate. Părinții Angelei au dus-o împreună cu copiii la nu știu ce expoziție de meșteșuguri de la Maplewood Mall. Așa că, având duminica liberă, mi-am zis să vin și să-ți mai anim existența asta anostă căreia-i zici tu viață.

Magozzi se ridică și aruncă o privire în lada frigorifică.

– Ce-i aia o expoziție de meșteșuguri?

– Păi, știi tu, locurile alea cu multe standuri unde oamenii împletesc case din pungi de cumpărături reciclate și chestii de genul ăsta...

Magozzi scormoni prin ladă și scoase un șir de cârnați dolofani și lipicioși, de culoare gri-albicioasă.

– Ce sunt chestiile astea care arată ca picioarele tale?

– Sunt cârnați nemțești cruzi, aduși tocmai din Milwaukee, ageamii culinar ce ești! Unde ți-e grătarul?

Magozzi arată spre un Weber vechi și ruginit într-un colț al verandei.

Gino îl împinse cu piciorul și grătarul se prăbuși la pământ.

– Ne trebuie niște bandă adezivă.

Magozzi ridică în mână o bucată suspectă de brânză, de culoare portocaliu-închis.

– Cedar de doisprezece ani? E legal așa ceva?

Gino rânji.

– Chestia asta o să-ți stoarcă lacrimi de bucurie, ți-o garantez. Am luat-o de la o fabricuță absolut splendidă din Door County. Cineva a uitat o roată în pivniță și au găsit-o doisprezece ani mai târziu, îngropată sub vreo treizeci de centimetri de mucegai. Nirvana, prietene. Nirvana absolută. Este uimitor ce pot face o vacă și niște bacterii.

Magozzi pufni și se dădu înapoi.

– Oh, da! De câte ori văd o vacă, mă gândesc: hei, n-ar fi grozav să aduc și niște bacterii ca să facem o treabă de calitate? De ce ai un dosar în lada frigorifică?

– E o pistă moartă.

– Foarte amuzant!

Gino ridică grătarul și un al doilea picior căzu într-un nor de rugină.

– I-un caz din nouășpatru. Mă gândeam să ne uităm la el mai târziu. Mă-nțelegi, ca să nu ne ieșim din mână în caz că mai omoară vreunul vreodată pe careva în orașul ăsta. Ți-amintești să fi auzit ceva de cazul Valensky?

Magozzi se așază pe șezlong și deschise dosarul.

– Oarecum. Instalatorul, nu?

– Exact. Împușcat de șapte ori, de trei ori în locuri la care nici nu vreau să mă gândesc.

– Instalatorii te taxează prea mult.

– Mie-mi spui? În afară de asta însă, tipul era aproape candidatul perfect pentru sanctificare. Un polonez care-a reușit să scape viu din război a emigrat aici, în frumoasele State ale Americii, a pornit o afacere, s-a-nsurat, a avut trei copii, era diacon la el în biserică, lider de cercetași, ce mai, întruchiparea visului american! Apoi a murit într-o baltă de sânge în propria baie, după ce-a fost folosit pe post de țintă de antrenament.

– Suspecți?

– Pe dracu'! După cum reiese din rapoartele din dosar, era iubit de toată lumea. Cazul s-a terminat cam în vreo două secunde.

Magozzi mârâi și aruncă dosarul pe jos.

– Cei mai mulți bărbați, când au o duminică de capul lor, își găsesc de obicei altceva de făcut. Bunăoară, se așază pe-o bancă pe malul lacului Calhoun și numără bikinii.

– Ei, asta e, eu sunt un luptător pentru dreptate, am un scop mai înalt.

Apoi Gino își trecu mâna prin tufa de păr blond retezat foarte scurt, luând parcă în considerație alternativa.

– În plus, cred că-i prea devreme pentru bikini.

Primiră telefonul înainte ca Magozzi să termine de prins la loc picioarele grătarului cu bandă adezivă. Gino intrase în bucătărie ca să golească lada frigorifică. Când ieși înapoi pe verandă, fața îi radia.

– Hei, mergem să vedem un cadavru?

Magozzi se lăsă pe călcâie și se-ncruntă.

– Ai găsit un cadavru la mine-n bucătărie?

– Nt. A sunat telefonul cât eram acolo, așa c-am răspuns. Dispecera a primit un telefon care anunța o crimă autentică. La Uptown Nursery. Soția proprietarului l-a găsit azi-dimineață lângă una din sere și a crezut c-a murit de atac de inimă, fiindcă omul se-apropia de optzeci și cinci de ani și, la ce să te mai aștepți la vârsta asta? Așa că l-a sunat pe

directorul de la pompe funebre. Țsta a găsit o gaură de glonț în capu' tipului și-a sunat la 911.

Magozzi se uită cu jind la grătar și oftă.

– Și ce s-a întâmplat cu băieții de serviciu care ar fi trebuit să se ocupe de asta?

– Tinker și Peterson. Asta am întrebat și eu. Au primit un telefon și s-au dus la Gara de Nord-Est. Au găsit un nenorocit legat de șine.

Magozzi se înfioră.

– Ei, nu-ți face griji. N-a ajuns trenul la el.

– Deci e bine?

– Nu, e mort.

Magozzi îl privi, așteptând ca Gino să continue.

– Nu te uita la mine. Asta-i tot ce știu.

Sări ca ars în clipa în care din buzunarul de la cămașă se auziră acordurile stridente și iritante ale unei sonerii de telefon după *Simfonia a V-a* de Beethoven.

– Ce mai e și asta?

Gino își scoase telefonul din buzunar și apăsă cu răutate butoanele pe jumătatea degetelor lui dolofane.

– Fir-ar să fie! Helen îmi tot setează soneriile astea ciudate, fiindcă știe că habar nu am cum să le schimb.

Magozzi rânji.

– Amuzant!

Beethoven se auzi din nou.

– Puștii de paisprezece ani sunt amuzanți doar dacă nu sunt ai tăi... La dracu'! O să inventez o chestie de-asta cu niște ditamai butoanele și-o să mă umplu de bani... Alo, aici Rolseth.

Magozzi se ridică și-și scutură rugina de pe mâini, îl ascultă pe Gino mârâind în telefon preț de câteva secunde, apoi intră să închidă geamurile. Când se întoarse pe verandă, văzu că Gino își luase arma din mașină și și-o prindea acum de cureaua care aproape că-i ținea bermudele pe talie. Semăna cu un turist înarmat și periculos.

– Nu-mi imaginez că ai o pereche de pantaloni care să-mi vină.

Magozzi se mulțumi să zâmbească.

– Ah, mai taci! Era Langer la telefon. El și McLaren tocmai au fost chemați la o „presupusă” crimă – „presupusă” însemnând că cineva s-a jucat puțin de-a designerul de interioare cu vreo câțiva litri de sânge, dar nu există cadavru. Și ghicești ce?

– Vrea să ne ocupăm noi?

– Neah, i-a spus dispecera că suntem la treaba de la Nursery, de-asta ne-a și sunat. Casa însângărată e doar la câteva blocuri distanță.

Magozzi se încruntă.

– E un cartier destul de bun.

– Mda. Nu-i chiar genul de zonă în care au loc de obicei crimele. Și, dintr-odată, ne trezim cu două „posibile” într-o singură zi. Și mai e ceva. Tipul care locuiește în casa aia are – adică avea – tot vreo optzeci și ceva de ani, la fel ca victima noastră.

Magozzi analiză situația câteva momente.

– Crede că au legătură? Ce, adică vreun tip care se-nvârte prin zonă și omoară bătrâni?

Gino ridică din umeri.

– Ne-a pus doar în temă. E de părere c-ar trebui să ținem legătura, în caz că iese ceva...

Magozzi oftă și privi lung spre grătarul Weber.

– Deci, ne-ntoarcem la treabă.

– Și-ncă cum! Gino făcu o pauză. Te-ai gândit vreodată că e ceva în neregulă la o slujbă în care ai ceva de făcut numai atunci când e omorât cineva?

– În fiecare zi, prietene.